

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 19 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSO Zofia Lehmann

Protokolant:Starszy sekretarz sądowy Elżbieta Witaszczyk

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2017 r. w Poznaniu na rozprawie sprawy z powództwa

S. M., zam. ul. (...), (...)-(...) P.

A. M. (1), zam. ul. (...), (...)-(...) P.

A. M. (2), zam. ul. (...), (...)-(...) P.

P. M. (1), zam. ul. (...), (...)-(...) P.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W., ul. (...) II 24, (...)-(...) W.

- odszkodowania z tytułu wypadków komunikacyjnych, z wyłączeniem spraw o symbolu 325, 0140c i 014 pz

I. Zasądza od pozwanego:

1. na rzecz powódki S. M. kwotę 37.500,-zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 25 lutego 2016 roku do dnia zapłaty;
2. na rzecz powódki A. M. (1) kwotę 35.000,-zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 25 lutego 2016 roku do dnia zapłaty;
3. na rzecz powoda A. M. (2) kwotę 35.000,-zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 25 lutego 2016 roku do dnia zapłaty;
4. na rzecz powoda P. M. (1) kwotę 35.000,-zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 13 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty.

I. W pozostałym zakresie powództwo oddala.

II. Kosztami niniejszego postępowania obciąża każdą ze stron w 1/2 części i w związku z tym:

- a. zasądza na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu - od powódki S. M. z zasądzzonego roszczenia kwotę 1.875,-zł; a od powodów A. M. (1), A. M. (2), P. M. (1) – z zasądzzonego roszczenia – kwoty po 1.750,-zł, a od pozwanego kwotę 7.185,-zł – z tytułu nie uiszczonej opłaty sądowej;
- b. kosztem procesowego zastępstwa stron obciąża je we własnym zakresie.

SSO Zofia Lehmann

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 lipca 2016 r.:

- 1) powódka S. M., reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. na rzecz powódki kwoty 75.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,
- 2) powódka A. M. (1), reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. na rzecz powódki kwoty 70.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,
- 3) powód A. M. (2) reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. na rzecz powoda kwoty 70.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,
- 4) powód P. M. (1), reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. na rzecz powoda kwoty 70.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- 5) powódka L. B. (1), reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. na rzecz powódki kwoty 25.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- 6) powódka G. W., reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. na rzecz powódki kwoty 25.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- 7) powód J. M., reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. na rzecz powoda kwoty 25.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty.

Nadto powodowie wnieśli o zasądzenie od pozwanego na rzecz każdego z powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości po 14.400 zł na rzecz powodów S., A. i P. M. (1) i A. M. (1) oraz w kwotach po 9.600 zł na rzecz powodów L. B. (1), G. W. i J. M., a ponadto kosztów opłaty skarbowej od udzielonych pełnomocnictw.

W uzasadnieniu powodowie podali, że roszczenie wywodzą z naruszenia dóbr osobistych powodów w postaci prawa do posiadania pełnej rodziny i więzi pomiędzy najbliższymi, bowiem mąż, ojciec oraz brat powodów H. M. zmarł w wyniku obrażeń odniesionych w wypadku samochodowym, mającym miejsce w dniu 29 marca 2002 r. (k. 2-10 akt).

W odpowiedzi na pozew z dnia 6 kwietnia 2017 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od każdego z powodów na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz 17 zł kosztów opłaty od pełnomocnictwa.

Pozwany podał, że w toku likwidacji szkody wypłacił na rzecz powódki S. M. kwotę 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz na rzecz powodów A. M. (1), A. M. (2) oraz P. M. (1) kwoty po 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Nadto pozwany odmówił wypłaty zadośćuczynienia na rzecz powodów L. B. (2), G. W. oraz J. M.. Zdaniem pozwanego roszczenia powodów wydają się być wygórowane, wskazując, że H. M. zmarł 14 lat temu. (k. 132-134 akt).

Na rozprawie w dniu 5 grudnia 2017 r. powodowie L. B. (1), G. W. i J. M. zawarli z pozwanym ugodę zgodnie z którą:

I. Pozwany (...) SA z siedzibą w W. zobowiązał się do zapłaty na rzecz powodów L. B. (1), G. W. i J. M. kwoty po 19.000,-zł w terminie do 15 grudnia 2017 roku z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w ich płatności oraz kwoty po 2.400,-zł z tytułu zwrotu poniesionego przez nich częściowego kosztu ich procesowego zastępstwa.

II. Pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powódki L. B. (1) kwoty 625,-zł z tytułu zwrotu części uiszczony przez nią opłaty sądowej.

III. Strony zgodnie ustaliły, że wymienione w punkcie I tej ugody kwoty zaspokajają ich roszczenia związane z niniejszym postępowaniem.

IV. W pozostałym zakresie ich pełnomocnik cofnął powództwo i zrzekł się roszczenia.

V. Strony zgodnie ustaliły, że pozostałe koszty przedmiotowego postępowania pokryją we własnym zakresie. (k. 255 akt).

Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2017 r. Sąd w oparciu o treść przepisu art. 355 par. 1 kpc postępowanie w niniejszej sprawie umorzył w stosunku do powodów L. B. (1), G. W. oraz J. M. oraz odstąpił od obciążania stron nie uiszczoną opłatą sądową co do roszczeń powodów wymienionych w punkcie I tego postanowienia, z wyłączeniem powódki L. B. (1).

Pozostali powodowie oraz pozwany podtrzymali swoje stanowisko do czasu wydania wyroku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

H. M. był mężem powódki S. M., ojcem powodów A. M. (1), A. M. (2) oraz P. M. (1) oraz bratem powodów L. B. (1), G. W. i J. M..

dowód: dokumenty potwierdzające więź i rodzinne powodów ze zmarłym H. M. (k. 28-34 akt).

Powódka S. M. i H. M. byli zgodnym małżeństwem. Mąż wspierał powódkę, także w czasie gdy chorowała. Był pracowitym i szanowanym człowiekiem, spędzali razem czas. Powódka z mężem byli małżeństwem 31 lat. Razem wychowali 3 dzieci. Powódka z mężem cieszyli się z narodzin wnuków. H. M. był człowiekiem rodzinnym, pomocnym żonie i dzieciom.

Powód A. M. (2) w 2002 r. miał 31 lat, założył rodzinę i mieszkał niedaleko rodziców. W 2002 r. powód stracił pracę, planowano, że będzie pracował razem z bratem P. M. (1) i ojcem. Z uwagi na wspólne kwalifikacje i zainteresowania powód planował wraz z ojcem założyć wspólny warsztat samochodowy. Mieli wspólne zainteresowania jak piłka nożna i mechanika. Nie było między nimi głębszych konfliktów.

Powód P. M. (1) w 2002 r. miał 30 lat, założył rodzinę i mieszkał w innej części miasta. Powód prowadził wraz z ojcem działalność gospodarczą w branży komputerowej. H. M. pomagał synowi, nie tylko w sprawach zawodowych, lecz także w sprawach życia codziennego.

Powódka A. M. (1) w 2002 r. miała 20 lat. Była na II roku studiów. Mieszkała z rodzicami i była na ich utrzymaniu. Powódkę łączyła z ojcem H. M. silna więź. Była ona najmłodszym i hołubionym dzieckiem H. M.. Oprócz więzi rodzinnych powódkę z ojcem łączyły wspólne zainteresowania jak polityka czy filmy. Powódka miała wsparcie u ojca, zwierzała mu się z osobistych spraw.

Powodowie wraz z mężem i ojcem stanowili zżyłą rodzinę.

dowód: oświadczenia powodów (k. 54-66 i 72-81 akt), fotografie (k. 82-87 akt), zeznania powodów (k. 254 akt).

W dniu 29 marca 2002 r., który przypadł w Wielki Piątek, H. M. i jego syn, powód A. M. (2) byli w podróży służbowej, którą odbywali samochodem. Samochód którym poróżowali uległ wypadkowi samochodowemu. Powód A. M. (2) nie był w stanie pomóc ojcu, który był zakleszczony w samochodzie. H. M. doznał wielu obrażeń i został przetransportowany śmigłowcem na oddział intensywnej opieki medycznej. Powód A. M. (2) odniósł cięższe obrażenia.

dowód: oświadczenia powodów (k. 54-66 i 72-81 akt), wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 3 lu tego 2003 r. (k. 25-26 akt), zeznania powodów (k. 254 akt).

Powódka S. M. o wypadku dowiedziała się telefonicznie podczas przygotowań do świąt oraz do chrzcina wnuka, które miały odbyć się w czasie świąt wielkanocnych.

Powód P. M. (1) dowiedział się o wypadku od brata, niezwłocznie pojechał na miejsce zdarzenia wraz z 3 letnim wówczas synem.

Powódka A. M. (1) powiadomiona o wypadku przez matkę udała się do szpitala.

H. M. przebywał na oddziale intensywnej terapii i przeszedł wiele zabiegów chirurgicznych. Żona i dzieci H. M. codziennie odwiedzali go w szpitalu. Gdy jego stan zdrowia się polepszył wraz z powodami oglądał w szpitalu mistrzostwa w piłce nożnej.

W dniu 10 lipca 2002 r. stan zdrowia H. M. znacznie się pogorszył, zachorował na sepsę. Powodowie towarzyszyli H. M. w chwili śmierci, byli świadkami jak aparatura medyczna monitorująca parametry życiowe wyzerowała się. Powódka A. M. (1) straciła przytomność.

dowód: odpis skrócony aktu zgonu (k. 27 akt), oświadczenia powodów (k. 54-66 i 72-81 akt). zeznania powodów (k. 254 akt).

W dniu 3 lutego 2003 r. Sąd Rejonowy wS.wydał wyrok i uznał sprawcę wypadku P. M. (2) winnego tego, że w dniu 29 marca 2002 r. w M. gm. K. naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i spowodował nieumyślnie wypadku drogowy w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki O. (...), jadąc z kierunku z P. do P. drogą nr (...) nie zachował należytych środków ostrożności i prawidłowej obserwacji przedpola jazdy, w wyniku czego na prostym odcinku drogi zjechał nagle na przeciwny pas ruchu i doprowadził do zderzenia czołowego z jadącym w przeciwnym kierunku samochodem osobowym marki F. (...) kierowanym przez H. M., który doznawszy w wypadku ciężkich obrażeń ciała zmarł w szpitalu w dniu 10 lipca 2002 r. z powodu niewydolności wielonarządowej będącej następstwem tych obrażeń.

dowód: wyrok Sądu Rejonowego w S.z dnia 3 lutego 2003 r. (k. 25-26 akt).

Śmierć H. M. i jej okoliczności były dla powodów dotkliwe. Żona i córka zmarłego brały leki uspokajające. Powodowie wspierali się wzajemnie, nie korzystali z fachowej pomocy psychologa czy psychiatry. Często odwiedzali cmentarz. Po śmierci męża stwierdzono u S. M. zmiany kardiologiczne. Powódka nie planuje z nikim się związać. Nadal przechowuje pamiątki po zmarłym: uszkodzony zegarek oraz krawaty i fotografie.

Powód A. M. (2) po śmierci ojca, jako najstarszy syn, przejął jego obowiązki, pomagał matce. Po śmierci ojca nie był w stanie wrócić do zawodu kierowcy, odczuwa respekt przed samochodami nadjeżdżającymi z naprzeciwka. Powód kultywuje pamięć o zmarłym: syn powoda drugie imię otrzymał po zmarłym H. M., a tablice rejestracyjne samochodu powoda zawierały datę śmierci ojca.

Powód P. M. (1) po śmierci ojca zamknął się w sobie. Do dziś ma rzeczy osobiste ojca, które w dniu wypadku otrzymał od brata. Mieszka blisko cmentarza, często odwiedza grób ojca. Powód nie może liczyć na wsparcie ojca oraz odczuwa, że jego dzieci zostały pozbawione możliwości kontaktu z dziadkiem. Podczas jazdy samochodem stara się unikać miejsca wypadku.

Powódka A. M. (1) po śmierci ojca mieszkała z matką. Nie udało się jej ukończyć rozpoczętych studiów. Skończyła szkołę kosmetyczną. Powódka często odwiedzała i odwiedza grób ojca. W czasie gdy narzeczony powódki miał wypadek samochodowy i był hospitalizowany na oddziale intensywnej terapii medycznej, wróciły do niej wspomnienia związane ze śmiercią ojca. Powódka nadal ma zdjęcia ojca, jego notatki i opowiada córce o ojcu.

Powodowie wspierają się i stanowią zżyłą rodzinę. Powodowie A. M. (1) i A. M. (2) mieszkają wraz ze swoimi rodzinami w tej samej klatce bloku mieszkalnego co ich matka powódka S. M.. Dzieci zmarłego pracują razem.

dowód: zeznania powodów (k. 254 akt), oświadczenia powodów (k. 54-66 i 72-81 akt).

Pozwany był ubezpieczycielem sprawcy wypadku.

Pismem z dnia 29 stycznia 2016 r. powodowie S. M., A. M. (1) oraz A. M. (2) zgłosili pozwanemu roszczenie domagając się wypłaty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego w postaci zerwania więzi łączącej zmarłego z żoną oraz po 120.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego w postaci zerwania więzi łączącej zmarłego z dziećmi.

Pismem z dnia 10 lutego 2016 r. powód P. M. (1) zgłosił pozwanemu roszczenie domagając się wypłaty 120.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego w postaci zerwania więzi łączącej zmarłego z synem P. M. (1).

Pismem z dnia 17 lutego 2016 r. powodowie L. B. (1), G. W. i J. M. zgłosili pozwanemu roszczenie domagając się wypłaty po 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego w postaci zerwania więzi łączącej zmarłego z rodzeństwem.

dowód: zgłoszenia roszczenia (k. 35-48 akt).

Pismem z dnia 24 lutego 2016 r. pozwany przyznał powódce S. M. kwotę 15.000 zł, zaś powodom A. M. (1), A. M. (2) i P. M. (1) po 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

dowód: korespondencja stron (k. 49-53 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie kserokopii dokumentów prywatnych i urzędowych zgromadzonych w aktach sprawy oraz zeznań powodów.

Wiarygodność kserokopii dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu. Mimo, że kserokopia nie jest dokumentem, a stanowi jedynie element twierdzenia strony o istnieniu dokumentu o treści odpowiadającej kserokopii, to w niniejszej sprawie żadna ze stron nie podniosła zarzutów kwestionujących istnienie określonych dokumentów prywatnych czy urzędowych.

Sąd uznał za wiarygodne także **zeznania powódek i powodów** na okoliczność relacji łączących ich z H. M. oraz ich krzywdy po jego śmierci, bowiem korespondowały ze sobą, wzajemnie się uzupełniały i znalazły oparcie w pozostałym materiale dowodowym zebrany w sprawie. Zeznania powódek i powodów z których wynika, że mimo upływu 15 lat od śmierci H. M., nadal odczuwają stratę męża i ojca, także nie budziły wątpliwości Sądu szczególnie biorąc pod uwagę bardzo bliskie relacje powodów ze zmarłym.

Sąd zauważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne.

Zgodnie z art. 448 kc, w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie

zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Do przesłanek odpowiedzialności na podstawie art. 448 kc należy zaliczyć naruszenie dobra osobistego powodujące szkodę niemajątkową oraz związek przyczynowy między tym czynem a szkodą niemajątkową spowodowaną naruszeniem dobra osobistego. Przesłanką przyznania świadczeń przewidzianych w art. 448 k.c. jest wina sprawcy naruszenia dobra osobistego - zarówno w postaci umyślnej, jak i nieumyślnej.

Zauważyć należy, że ustawodawca nie przewidział zamkniętego katalogu dóbr osobistych. Zaś orzecznictwo Sądu Najwyższego stoi na stanowisku, że dobrem osobistym jest także spowodowanie śmierci osoby bliskiej i może stanowić naruszenie dobra osobistego członków rodziny zmarłego w postaci szczególnej więzi rodzinnej. (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11, z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10, oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CSK 307/09, OSNC-ZD 2010, nr C, poz. 91, z dnia 10 listopada 2010 r., II CSK 248/10, OSNC-ZD 2011, nr B, poz. 44, z dnia 11 maja 2011 r., I CSK 621/10, niepubl., z dnia 25 maja 2011 r., II CSK 537/10, niepubl., oraz z dnia 15 marca 2012 r., I CSK 314/11, "Izba Cywilna" 2013, nr 6, s. 37). Krzywdą dla osób bliskich zmarłemu jest naruszenie dobra osobistego poprzez zerwanie więzi emocjonalnej, szczególnie bliskiej w relacjach rodzinnych. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 r. z dnia 13 lipca 2011 r. II CZP 32/11). Wobec powyższego prawo do życia w pełnej rodzinie i utrzymania więzi emocjonalnej stanowi dobro osobiste podlegające ochronie prawnej.

Przede wszystkim podkreślić należy, że w świetle ukształtowanego i utrwalonego w judykaturze Sądu Najwyższego stanowiska, spowodowanie śmierci osoby bliskiej może stanowić naruszenie dobra osobistego członków rodziny zmarłego w postaci szczególnej więzi rodzinnej i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 kc, jeżeli śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r., tj. datą wejścia w życie przepisu art. 446 § 4 kc (por. uchwały SN z dnia 22 października 2010 r. III CZP 76/2010 OSNC 2011/B poz. 42 i z dnia 13 lipca 2011 r. III CZP 32/2011 OSNC 2012/1 poz. 10 oraz wyroki SN z dnia 14 stycznia 2010 r. IV CSK 307/2009 OSNC 2010/C poz. 91, z dnia 25 maja 2011 r. II CSK 537/2010 LexPolonica nr 3917512, z dnia 10 listopada 2010 r. II CSK 248/2010 OSNC 2011/B poz. 44, z dnia 11 maja 2011 r. I CSK 621/2010 LexPolonica nr 2817828 i z dnia 15 marca 2012 r. I CSK 314/2011 LexPolonica nr 3997272).

Odpowiedzialność pozwanego wynika z treści art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Nadto w judykaturze Sądu Najwyższego wskazuje się, że zasady i granice odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym wyznacza odpowiedzialność ubezpieczonego, co oznacza, że obowiązek ubezpieczonego zapłaty zadośćuczynienia osobom bliskim zmarłego na podstawie art. 448 k.c. zostaje przejęty przez ubezpieczyciela.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał roszczenie powodów za zasadne. Co do zasady śmierć osoby bliskiej jest doświadczeniem ogromnie dotkliwym, powodującym trudny do ogarnięcia smutek i ból. Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że nie inaczej było w rozpatrywanej sprawie.

Powódka i jej mąż stanowili zgodne małżeństwo. Łączyła ich silna więź emocjonalna, która została przerwana na skutek wypadku, któremu uległ H. M.. Zmarły był wsparciem dla powódki i jej towarzyszem życia. Zapewniał jej także warunki bytowe, bowiem powódka dłuższy czas zajmowała się wychowywaniem ich dzieci. Także powodowie - dzieci zmarłego byli zżyci z ojcem, kibicował im i ich wspierał. Pomagał im i służył im radą nie tylko w życiu zawodowym ale i osobistym. W chwili, w której uzyskali wiadomość tragicznym wypadku ich dotychczasowe życie uległo zmianie. Powodowie -dzieci zmarłego, mimo, że w chwili śmierci ojca były już dorosłe, jednak bezspornie zostali pozbawieni dotychczasowego wsparcia i obecności ojca. Powodowie mimo upływu 15 lat od wypadku, nadal wspominają zmarłego i brakuje im jego obecności.

Biorąc zatem powyższe pod uwagę stan faktyczny niniejszej sprawy, w ocenie Sądu, powodowie w toku postępowania wykazali, że ich dobra osobiste w postaci więzi z mężem i ojcem, doznały uszczerbku. Wykazali także związek między krzywdą, a śmiercią H. M. będącej naruszeniem ich chronionych dóbr. Jednocześnie biorąc pod uwagę skalę tego naruszenia i jego skutków dla obecnej kondycji powodów oraz przy pomocniczym zastosowaniu art. 322 kpc, Sąd uznał za zasadne żądanie zadośćuczynienia w oparciu o art. 448 kc.

Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia w związku ze śmiercią osoby najbliższej należy mieć na uwadze: dramatyzm doznań osoby najbliższej, poczucie osamotnienia, pustki, cierpienia moralne, wstrząs psychiczny, rodzaj i intensywność więzi łączącej powoda ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem owej śmierci (np. depresja), rolę w rodzinie pełnioną przez zmarłego, zdolność pokrzywdzonego do odnalezienia się w nowej rzeczywistości, przebieg leczenia, wiek pokrzywdzonego, okoliczności śmierci najbliższego oraz poniesienie kary przez sprawcę tej śmierci. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 24 września 2014 r. I ACa 405/14.). W przypadku naruszenia dobra osobistego w postaci więzi rodzinnej, zadośćuczynienie przyznane na podstawie art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. obejmuje różne aspekty krzywdy spowodowanej śmiercią osoby bliskiej. Jego wysokość powinna być ustalona na takim poziomie, by spełniało ono swój cel, jakim jest wynagrodzenie krzywdy związanej z gwałtowną zmianą sytuacji członków rodziny zmarłego. Suma ta powinna jednak uwzględniać przede wszystkim rozmiary krzywdy realnie odczuwanej przez osoby występujące z danym roszczeniem według stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.). (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 kwietnia 2015 r. I ACa 136/15).

Sąd mając na uwadze powyższe i uwzględniając kompensacyjny cel zadośćuczynienia, które ma za zadanie złagodzić i zniwelować poczucie krzywdy, dając materialne środki pozwalające na powrót do w miarę względnego funkcjonowania i dostosowania się do zmienionej rzeczywistości Sąd doszedł do przekonania, że w realiach niniejszej sprawy odpowiednim zadośćuczynieniem dla powódki będzie kwota 37.500 zł, co stanowi połowę z żadanego przez powódkę roszczenia.

W chwili śmierci ojca powód A. M. (2) miał 31 lat, powód P. M. (1) miał 30 lat, zaś powódka A. M. (1) 20 lat. (...) zmarłego byli niezależni finansowo założyli własne rodziny, z kolei powódka A. M. (1) była wówczas studentką. Sąd uznał, że realiach niniejszej sprawy odpowiednim zadośćuczynieniem będzie dla nich kwota po 35.000 zł na każdego z nich, co stanowi połowę z żadanego przez powodów roszczenia.

Zauważyć należy, że roszczenie powodów zostało już w części spełnione na etapie przedsądowym (pозwany w toku likwidacji szkody wypłacił na rzecz powódki S. M. kwotę 15.000 zł, zaś na rzecz powodów A. M. (1), A. M. (2) oraz P. M. (1) kwoty po 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia). Łącznie z zasądzonym roszczeniem powódka S. M. z tytułu zadośćuczynienia otrzyma kwotę 52.500 zł, zaś dzieci zmarłego po 45.000 zł.

Wobec powyższego zdaniem Sądu zasądzone kwoty są adekwatne do rozmiaru krzywdy i pozwalają na jej rekompensatę. Wysokość zasądzonych zadośćuczynienia pozostaje w rozsądnym rozmiarze zwłaszcza, gdy zważyć, że zdarzenie powodujące szkodę było odległe w czasie.

O odsetkach Sąd orzekł mając na uwadze art. 481 § 1 kc w związku z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Zgodnie z cytowanym wyżej przepisem, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W niniejszej sprawie powodowie domagali się zasądzenia odsetek od dnia następnego po dniu przyznania powodom częściowego zadośćuczynienia przez pozwanego, do czego Sąd mając na uwadze powyższe przepisy się przychylił.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł, jak w punkcie I sentencji wyroku.

W punkcie II sentencji wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Sąd oddalając powództwo w pozostałej części doszedł do przekonania, że żądanie w zakresie przewyższającym wysokość zasądzonych z tytułu

zadośćuczynienia kwot nie znajduje uzasadnienia w realiach niniejszej sprawy, szczególnie mając na uwadze wysokość wypłaconego już przez pozwanego zadośćuczynienia.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o art. 100 kpc, zgodnie z którym, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Strona powodowa wygrała sprawę w 1/2. Na koszty procesu złożyły się uiszczone przez powodów opłaty od pozwu w wysokości: 3.750 zł uiszczona przez powódkę S. M., kwota 3.500 zł uiszczona przez powódkę A. M. (1), kwota 3.500 zł uiszczona przez powoda A. M. (2) i kwota 3.500 zł uiszczona przez powoda P. M. (1).

Nadto Sąd kosztem zastępstwa procesowego obciążył strony we własnym zakresie.

SSO Zofia Lehmann

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować uzasadnienie w kontrolce,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,
3. przedłożyć za 14 dni lub z apelacją.

P., dnia stycznia 2018 r. SSO Zofia Lehmann